

НИКОЛАЙ ТЕЛЛАЛОВ

ЖИВОТИНЧЕТО

chitanka.info

Когато на вратата се почука, момчето тутакси разбра кой и за какво е дошъл. Огледа се тревожно към Животинчето и се заизмъква заднишком от масата, зарязвайки чинията с пържени картофи недовършена.

Животинчето, то се знае, моментално скокна към него и се сгуши в прегръдката му — рошава пъстра топка с нежни гъвкави антенки, която според настроението си или според нуждата да свърши това или онова придобиваше различни форми — всички рошави и забавни.

Ала сега чудноватите звуци, издавани от любимеца, бяха тревожни, почти като уплашено скимтене. Животинчето също бе усетило заплахата или може би просто реагираше на чувствата на приятеля си.

Майката замръзна, дори не се опита меко да смъмри сина си, че се изнизва посред вечерята. Разширените ѝ очи се обърнаха към бащата, който отбягна погледа ѝ, стана, избърса уста с лепената салфетка, но забрави да я остави на масата, а я стисна в юмрука си. После спокойно напусна трапезарията, с уверена крачка и нетрепващо лице, ала пръстите му мачкаха салфетката и побеляваха от усилието.

Когато от антрето се дочуха гласове, момчето, гушнало Животинчето, се скри в стаята си, но не позволи на вратата да се затвори, остави процеп, през който надникна със страх и надежда, че може би е сбъркал и най-лошото ще ги подмине.

Животинчето пак тихичко изскимтя и хлапето погали меката козинка:

— Няма, няма, всичко ще е наред... — Усети как телцето на извънземното се притиска към гърдите му и едва се сдържа да не се разтрепери, за да не тревожи още повече любимеца. — Няма да те дам! — прошепна към мърдащата топка.

В трапезарията откъм гостната влезе бащата, следван от двама мъже, облечени със старинните униформи на пилоти-конкистадори. Изглеждаха притеснени, но и решителни да изпълнят дълга си.

Майката се изправи като замаяна, подпирайки се с ръце в плота.

— Госпожо... — измърмори единият неканен гостенин, другият само кимна.

Тя обаче дори не ги погледна.

Този път съпругът ѝ нямаше къде да се скрие от очите ѝ.

— Обявена е евакуация на колонията — каза той.

Майката отвори уста, но не се справи от първия път.

— Къде?

— Астероидяните са дали съгласие да приемат всички бежанци. Корабите стартират призори.

— А ти?

— Аз... оставам.

Намеси се астронавтът, който беше направил опит да я поздрави:

— Координационният съвет няма намерение да оказваме съпротива на Нашественика. Просто патрулните космолети ще останат на орбита известно време. Преди да попаднем в обсега на оръжията на агресора, ще се махнем... ще останат само отбранителните роботи. Програмирани са да не стрелят първи.

Майката се завъртя стремително към него още щом беше отворил уста — късо движение, което завърши с вцепенена, неудобна поза.

— Тогава защо трябва нашите космонавти да останат на орбита, вместо да се изтеглят към астероидите?

— Демонстрация, госпожо. Не искаме Нашествениците да си помислят, че бягаме панически и им отстъпваме света си. Но и показваме, че не желаем да се бием. Ако открият огън обаче...

Тя стреснато стрелна очи към мъжа си. Той сви рамене.

— Не може без мен, слънце...

— Господине, КС преобразува всички звена на космическите превози и групите за реагиране при бедствия и аварии в колониални сили за самоотбрана. — Първият космонавт говореше сякаш четеше реч. — КС ви присвоява звание командир на регионална ескадрила...

— И когато отстъпим към астероидите, какво нататък?! — остро попита майката. — Когато Нашествениците ни последват? Пак ли ще правим демонстрации?!

— Надяваме се, че дотогава ще пристигне звездолет от съседите, може би дори от Земята или системата Еридан, при нужда ще евакуираме цялото цивилно население към Старите светове, които имат далеч по-могъщ отбранителен потенциал...

— Стига! — тя притисна пръсти към слепоочията си. — Не искам да слушам!... Добре... Извинете ме. — Замълча, за да се овладее. — Кога трябва да сме готови?

— След два часа от центъра на селището потегля транспортъор към космодрум 9.

— Ти — майката впи очи в бащата — веднага ли трябва да тръгнеш?

— Не, ще ви кача на транспортъора и тогава отлитам. — Съвсем леко обърна глава и каза към посетителите: — Благодаря, колеги. Ще се видим по-късно.

И двамата пристъпиха от крак на крак. По лицата им личеше, че най-неприятното тепърва предстои.

— Има ли още нещо? — попита бащата.

— Да, Стен — каза вторият космонавт. — И ти го знаеш.

— Това са глупости! — отсече бащата и бързо погледна към стаята на сина си.

Момчето, което надничаше скришом през процепа, се сви. Притихна и Животинчето.

— Съжалявам, заповед на Координаторите...

— Повтарям, това е параноя! — настоя бащата.

— Нищо не знаем за Животинчетата, освен че са чуждопланетен аналог на биологични роботи, протейоиди. Кой обаче може да твърди, че не са генно програмирани за нещо повече от това да забавляват притежателите си. Никой не може да гарантира, че техните истински създатели и господари няма да поемат контрол над тях...

Първият космонавт спря колегата си с жест. Тонът му беше помек, не толкова официален:

— Стен, любимците може и да са безобидни, но спомни си какви невероятни способности са проявявали, когато детето, към което са пристанали, се е оказвало в опасна ситуация. Да, да — вдигна той ръка, за да пресече възражението на домакина — това говори в тяхна полза, но самият факт, че са дори по-ефективни от спасително-аварийните ни дроне и роботи, стряска. Животинчетата никога не са били изследвани детайлно... но сега се налага. И за по-сигурно, трябва да бъдат изолирани. Когато опасността отmine...

Майката внезапно се разсмя и мъжете се сепнаха от смеха ѝ, а момчето направо се уплаши, като си помисли, че майка му започва да плаче като бебе.

— Концлагер за домашни любимци, олеле!

Бащата бързо пристъпи към нея и я прегърна, за да предотврати истерията да я завладее изцяло.

— Нека не пресилваме нещата, госпожо Яна — свъси се вторият космонавт. — И откъде изкопахте тая дума само, пфу... Любимците ще бъдат поставени в хибернатор... повечето. Само отделни екземпляри ще бъдат подложени на дисекция, за да...

— Млъкни, глупак! — изрева бащата.

Но беше вече късно.

Момчето изхвърча от стаята си, вратата едва успя да се плъзне встрани, след като детското рамо я блъсна. Но хлапето не почувства болка. Писькът му, отчаян вой на малко зверче, изпълни стаята:

— Вие ще ги убивате!!! Няма да ви го дам! Няма!!!

— Тони! — извика майката и се втурна към крещящото момче. Синът ѝ обаче се дърпаше от успокояващите ѝ ръце и викаше изпод мишницата ѝ:

— Ето, вижте го! Вижте го колко е мил! За последен път го виждате! Няма да ви го дам! Нямааа!... — Викът му се удави в ридания, заглушени от майчината прегръдка.

Стен стоеше срещу колегите си, леко разкрячен, с ръце на кръста. Продължаваше да стиска салфетката.

— Борис — ледено каза той — бластер ли виждам в ръката ти?

— Аз... заради гадинката...

— Напуснете веднага дома ми — засъска домакинът, толкова тихо, че едва го чуваха.

— Стен! Имаме заповед!

— Ще изпълним проклетата ви заповед. След два часа при транспортъора. Преди да кача семейството си, ще предадем любимеца в медицинската служба.

Борис се поколеба, понечи да възрази, но колегата му го дръпна за ръкава.

— Прощавай, Стен. Яна.

Домакинът остана настръхнал посред трапезарията, докато откъм антрето не се чу изсъскването на пневматичната врата. Чак тогава се обърна към жена си и сина си. Протегна ръце, за да ги прегърне, и тогава забеляза салфетката в юмрука си.

Гневно, със замах, я запокити на пода.

Прожекторите, окачени по скелето на купола над селището, който се разгръщаше и ставаше плътен по време на сезонните бури, осветяваха площада, който се пълнеше с народ. Хората носеха само по един сак багаж, повечето мъже бяха навлекли униформи на спасители или работни комбинезони. Сред притихналото множество се чуваше само плачът на децата. Никой не бързаше да се качва в транспортъора.

Стен и Яна вървяха от двете страни на Тони, който се беше прегърбил, сякаш се мъчеше да скрие от чужди погледи своето Животинче. Ала напразно. Зърнали любимеца му, децата наоколо писваха отново, а някои започваха да спорят с родителите си, като сочеха любимеца. Някои обаче само наблюдаваха — мрачно, със завист. Момчето пристъпваше, навело глава.

Малко преди да навлязат в тълпата, семейството спря. Тони вдигна лице, но не към баща си или майка си, а към белоснежната заоблена постройка — медицинския пункт на селището. Мълчеше. Очите му бяха все още зачервени, но вече сухи.

След една продължителна минута Стен докосна ръката на сина си и остана неприятно изненадан от това как уплашено трепна хлапето.

— Да дойда ли с теб? — тихо попита той.

— Не — дрезгаво отвърна момчето. — Аз сам ще отида.

Лицето на мъжа се сгърчи леко, но в очите проблесна гордост: ето, синът ми е мъжко момче! И пак се сгърчи.

Той приклепна, постави длан на рамото на Тони. После му кимна.

— Ще те чакаме до люка на транспортъора, миличък — безцветно каза Яна.

Двамата се вкопчиха един в друг, наблюдавайки как малчуганът пое към медицинската служба — прегърбен, със ситни крачки, като че се бореше с насрещен вятър.

— Защо ни сполетя това... — прошепна жената.

Стен прехапа устни. Тя не го видя, но усети и веднага го прегърна:

— Не, не, не, не те упреквам, слънце, не съм си го и помислила.

— Знам — кратко отвърна той, надявайки се, че звучи убедително.

Лъжеше. Не можеше да си представи, че не го упрекват. Разбира се, не за Нашествието — тук наистина никой нямаше вина. Но той беше човекът, донесъл преди няколко години Животинчетата от изоставената извънземна колония на планета, обикаляща около съвсем близката, на половин светлинна година, звезда. Колонията беше млада, едва четири поколения, доста от първите заселници бяха още живи, но малката космическа флотилия притежаваше цели три космолета за далечно разузнаване. Така преди петнайсетина стандартни години любимците се появиха на този свят. Други близки колонии от периферията на човешките светове също се натъкнаха на изоставени чужди селища. Много стари. Нищо не можа да се разбере за външния вид и нравите на обитавалите ги същества. Смяташе се, че никога няма да узнаят кои са били и защо са изчезнали. Навярно бе мъртва вече раса.

А преди четири години се появи рояк странни кораби, които се втурнаха да опустошават периферните човешките светове. От няколко месеца насам вече имаше достатъчно данни, за да се приеме, че те са били господари на изоставените чужди колонии. Може би идваха да си вземат своето? Не, нападаха и системи, където нямаше никакви следи от присъствието им в миналото.

Колонията на Стан бе доста встрани от радианта на нашествието, но ето че някой от рояците беше кривнал и извършил един от смайващите си скокове през пространството, мигновено преодолявайки цели парсеци разстояние. За щастие, на подсветлинни, нерелативистични скорости корабите на агресорите не показваха никакви особени предимства като бързина, маневреност или въоръжение пред земните апарати. Само дето бяха много. Ужасно много. На места хората отстъпваха, минирайки световите си, другаде избухваха ожесточени сражения — седмици дебнене и маневри, секунди за самия бой.

Повечето битки свършваха зле за земяните. Късче по късче се събираше информация за противника.

По непотвърдени данни, корабите им... се размножаваха като гигантски едноклетъчни, покрити с издръжливи на вакуум и радиация черупки! Мнозина обаче смятаха, че това са само суеверия — бояха се да приемат такъв вариант. Но всепризнато се оказа обстоятелството, че

нашествениците владеят генна инженерия и повечето, ако не всички техни машини са квазиорганични роботи.

За известно време никой не успяваше да идентифицира „господарите“ сред множеството форми създания, населяващи и обслужващи корабите. Накрая ги разпознаха. Не приличаха на нищо познато. Бяха странни и чужди — със странна анатомия, странни сетива, непредставим начин на мислене и загадъчни цели.

Големият шок настъпи за света на Стан, когато данните от фронтните колонии пристигнаха по ансибълната връзка. Холограма на нашественик, заобиколен от станалите общи любимци Животинчета, способни да имитират различни телесни форми, сякаш се самоизвайваха по калъп, оставайки обаче винаги космати и с единствени сетивни органи, стърчащи като антенки или мустаци.

Стан се чувстваше отговорен за това, че бе докарал тези същества в колонията. Не вярваше, че те крият заплаха. Ала мерките, които в пристъп на страх и подозрителност се вземаха против бившите домашни любимци, носеха страдание, най-вече на децата. И на собствения му син.

Кой друг бе виновен за тази мъка, за този плач... и за убийствата на безобидните и мили твари, ако не той?!

Върволицата хора се точеше към люка на транспортъора, Стан и Яна се вглеждаха в тълпата, очаквайки сина си. Не се притесниха, че се е забавил. Навярно се беше наредил на опашката, винаги е бил възпитано момче...

Стан вече носеше костюма си на космопилот, с което биеше на очи сред тълпата. Повечето мобилизирани мъже бяха свърнали към резервната стартова площадка, оттам се издигаха със свистене малките ракетоплани на бившите транспортници и спасители, сега — Сили за самоотбрана.

Вградената в костюма уредба за комуникации се съживи.

— Колега Стан, тук диспечер, извинявай, проблем с радиото ли имаш?

Мъжът леко се отдръпна от жена си и натисна бутона на рамото си:

— Не разбрах?

— Не отговаряш по редовния канал от ракетоплана си. Затова реших да те потърся по личния комуникатор.

— Това е, защото още не съм в ракетоплана, колега.

Последва пауза. А после Стан изстина от учудения въпрос:

— Кой тогава управлява катера ти? Телеметрията ми казва, че ти си на борда, ДНК идентификацията е минала успешно... Опа! Регистрирам смяна на курса! Стан, какво става?!

Мъжът рязко се обърна натам, където се виждаше кулата на резервната площадка. Не можа да изкрещи, гласът му се пречупи, той само успя да изпъшка:

— Тони!...

Почти навсякъде в далечния космос земяните се сблъскваха с проблемно възпроизводство на населението. Зачеването на деца се оказа по-сложно далеч от родината на човечеството. Затова се практикуваше изкуствено оплождане и често двойките раждаха свои генетични копия. Клонинги.

При тях показателите за възпроизводство обикновено бяха повисоки. Все още нямаше единна теория защо е така. Просто бе забелязано и прието като практика, спомагаща за приспособяването на колонистите към своя свят.

Тони бе генетично копие на баща си Стан.

И естествено, можеше да се настани в кабината на ракетоплана-космолет и компютърът да му се подчини.

На всичко отгоре Стан бе обучавал малчугана да пилотира, убеден, че попрището на космонавт ще е най-естествено за него. Разбира се, не би настоявал Тони да поеме по неговия път, но нищо не пречи да има повече знания и умения, нали?...

— Стан, няма начин да го настигнеш.

Пилотът не отговори. Вниманието му беше концентрирано върху екраните и пулта. Пък и беше трудно да говори — тягата създаваше претоварване на ръба на издръжливостта му. В средата на радарния дисплей святкаше точицата — личният му ракетоплан, приспособен за далечни полети вътре в системата.

Личен дотолкова, доколкото бе задължен да го стопанисва и да изпълнява работа, полезна за колонията.

Сега в ракетоплана се намираше Тони с Животинчето си. Опитите да се свърже по радиото с момчето не дадоха резултат — хлапето съвсем разумно бе изключило приемниците, за да не позволи дистанционен преинструктаж на бордовия компютър.

Стан изобщо не се чудеше какво е тръгнал да прави синът му.

Отново се обади радиото:

— Стан, ще ви загубим и двамата заедно с корабите ви! Съжалявам, че искам от теб такова нещо, като да зарежеш детето си, но помисли за колонията, Стан!

— Тогава не го искай от мен — изфъфли пилотът.

— Стан! Ох, какво да ти кажа?! Какво да направя?!

— Или ми помогни, колега, или ме остави на мира.

— Роякът им се приближава. След няколко часа ще сте в обсега на оръжията им... Стан, не мога да хвърля бойни кораби да те прикриват! Ще е самоубийство за всички!

— Не го искам от теб, Старши координаторе.

Далеч зад космокатера, от орбитата на планетата, се разнесе тежка въздишка. Координаторът наистина нямаше какво да каже. Донякъде Стан му беше благодарен за това, че не се опита да го увещава с абсурди от рода на: помисли за жена си, ако загуби и двама ви.

Тъкмо за нея мислеше — как ще го погледне, ако той зареже сина им, но преди всичко мислеше за Тони.

И за това, че навярно би постъпил по същия начин на негово място.

В края на краищата, нали не е редно да изоставяме онези, които обичаме, които са беззащитни?

— Стан, радиотелескопът регистрира транслиране на данни от ракетоплана към Нашественическите кораби.

— Какво точно?

— Трудно е да се каже... Насочен лъч... Ще се опитаме да анализираме отразените сигнали. Почакай малко.

Пилотът прибави още тяга. Пред очите му започна да притъмнява. Компютърът запротестира и препоръча намаляване на мощността на двигателите, за да може човекът, който представляваше

волята и последната инстанция в ръководенето на апарата, да остане в съзнание. Стан с нежелание се подчини.

— Стан, пак съм аз. Твоето момче предава към чужденците картина от кабината си. Нищо друго. Не, чакай... и някаква графика... неясна е. Клатушкаща се буква Р...

Р? Стан трескаво захрехвърля наум какво може да значи това.

— Цветна ли е графиката?

— Бяла. Проектирана на фона от картината от кабината. Сещаш ли се за нещо?

Пилотът отговори след около минута:

— Май се сещам. Лошото е, че Нашествениците надали ще се досетят...

Изобщо няма да се досетят, едно добави наум. С тях сме толкова различни! Нямаме нищо общо!

— И какво е то?

— Бяло знаме. Парламентъор.

— Какво?... Стан! Какво значи това? Имаш представа какво върши момчето ти, греша ли?

— Не грешиш. Извини ме, мъчно ми е да говоря...

— Стан! Роякът забавя скоростта си! Маневрира!... Нищо не разбирам. Отклоняват се от курса за сближаване с колонията ни. Леле, какви ли претоварвания им костват тези завои! Освен това синът ти също май спира.

— Спира, да — учудено избъбри Стан. — Не, спират го. Не виждам реверсивна тяга...

— Да, сега го различихме и ние... Май угаси ускорителите. Току-що.

— Видях.

— Горивото ли е свършило?

— Не, разбрал е, че го спират. Може би с някакво поле. Не ги виждам добре. Има смущения...

— Телескопът регистрира пространствен скок, затова.

Пилотът не смееше да изрече на глас това, което му се завъртя в главата. накрая се престаши:

— Оттеглят се, така ли?

— Да. Махат се. С какво ги уплашихте?

Стан намали тягата и зададе на компютъра маневра за сближаване и скачване с ракетоплана на Тони. Лекотата на безтегловността го замая за кратко. Като се посъвзе, той обърна лице към радиоуредбата. Поколеба се — дали не е твърде самонадеяно това, което искаше да каже?

— Координаторе, не ги уплашихме.

— А какво?

— Доказахме, че не сме им врагове... значи, все пак имали сме общи неща с тях...

— Предавам се, Стан. Обясни какво имаш предвид.

— Нищо особено. Просто те видяха, че... Момент! Прекъсвам за малко! Тони ме вика на личната ми честота! Потърпете малко!

От вълнение ръката му не улучи веднага нужния бутон. А когато гласът на момчето изпълни кабината, пилотът се задъха.

— Татко?

— Да, момчето ми.

— Сърдиш ли ми се?

— Не знам, Тони... В момента се радвам, че си жив, здрав и че скоро ще се скачим, а после ще тръгнем да се прибираме. Може би после ще ти се сърдя... малко.

— Исках само да им върна Животинчето... за да не го убият Координаторите. То никому нищо лошо не е направило...

— Да, наистина.

— Правилно ли постъпих?

— И да... и не... Но повече да, отколкото не.

— Ще имаш ли неприятности заради мен?

— Това сега не е важно.

— Мама... знае ли?

— После ще говорим за това. Тони?

— Да, татко?

— Ти... имаше ли представа, че Чуждите може и да си тръгнат? Че може да разберат, че няма защо да ни нападат?

— Ами, мъничко ми се искаше да е така. Щеше да ми е мъчно да се разделя с Животинчето. Татко, трябва да се извиня на мама... и на теб.

— Аз приемам извинението. А с майка си ще се разправяш сам. А сега, пригответи се за скачване, синко.

— Татко?

— Да?

— Аз обичам теб и мама повече от Животинчето, но нали разбираш...

— Разбирам. Извини ме... нека първо се скачим, после ще минеш при мен... и ще си поговорим на дълго и на широко.

Но не и преди да те прегърна, калпазанино, добави мислено.

После, преди да постави длани на щурвала, Стан избърса очите си. Бяха светли сълзи. Те литнаха като малки диаманти из кабината, а заедно с тях отлетя и целият му ужас, цялата тежест, цялото отчаяние.

По уредбата се чу най-прекрасният звук за ушите му — смехът на момчето.

Очевидно Животинчето беше направило нещо забавно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.